

ע"פ 4883/01/16 - אלירן גבאי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 4883-01-16 גבאי נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט סאאב דבור
מערערים	אלירן גבאי
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה, נצרת (כב' השופטת מנאל חליחל) בת"ת 1591-06-14 כפי שניתן ביום 6/12/2016, לפיו, הורשע המערער בעבירה שעניינה נהיגה ללא מלווה בניגוד להוראת סעיף 12 א' (ד) (2) **לפקודת התעבורה, נוסח חדש, התשכ"א - 1961** (להלן: "הפקודה").

הטענה העיקרית באמתחתו של המערער הינה, כי העבירה כאן בוצעה לאחר סיום התקופה של חובת הליווי; בלשון אחרת, התקופה של חובת-הליווי הגיעה אל קצה לפני ביצוע העבירה ומשכך לא היה צורך במלווה. בא כוחו המלומד של המערער תקע את יתדות טיעוניו, בעיקר, בהוראות של **חוק השימוש בתאריך העברי, התשנ"ח - 1998** (ראה סעיף 3 לחוק הנ"ל) יחד עם הוראת סעיף 12ד' לפקודת התעבורה ואשר לפיו **"רשות הרישוי תרשום ברישיון הנהיגה שנתנה לפי סעיף זה את תאריך הלידה העברי והלועזי של מי שהרישיון ניתן לו..."**.

לגישתו של ב"כ המערער, מקום בו רישיון הנהיגה ניתן למערער ביום 21/10/2013; קרי - בתאריך העברי י"ז בחשוון תשע"ד, (ועל רקע החובה הקיימת בפקודה של ליווי לנהג חדש למשך ששה חודשים החל מיום התאריך העברי, דהיינו במהלך החודשים, כסלו, טבת, שבט, אדר א', אדר ב' וניסן); אזי, חובת הנהיגה תחת עינו המפקחת של מלווה הינה עד לתאריך י"ז בניסן שהינו יום 17/4/2014 על-פי התאריך הלועזי, קרי - יום לפני ביצוע העבירה.

דומה כי, פרשנות זו אינה נכונה ויש בה כדי להחטיא את תכלית החקיקה. כשלעצמי סבורני, כי ההוראות של חוק השימוש בתאריך העברי וכן הוראת סעיף 5 **לחוק העונשין, התשל"ז - 1977** אין בהן כדי לסייע בידי המערער.

בדברי ההסבר של הצעת חוק השימוש בתאריך העברי (כפי דבריו של חבר הכנסת דיאז אבנר חי שאקי), מטרת החוק היא להטמיע בתודעת הציבור את חשיבות השימוש בתאריך העברי המהווה חלק בלתי נפרד מהתרבות היהודית. צא ולמד, חוק השימוש בתאריך העברי בא כדי לחדד ולהבליט את חשיבות השימוש בו על רקע אופייה היהודי של המדינה, ערכיה ותרבותה.

כן, אל לנו לפרש את ההוראות של חוק השימוש בתאריך העברי ו/או את הוראת סעיף 12ד' לפקודת התעבורה ככאלה שמביאות אותנו אל פתחו של סעיף 5 לחוק העונשין שלטעמי, אינו רלוונטי כלל לענייננו.

כשלעצמי סבורני, כי בצדק הפנה בית משפט קמא להוראות של סעיף 3 בחוק הפרשנות, התשמ"א-1981, ואשר לפיהן, "שנה" ו"חודש" - לפי הלוח הגריגוריאני, ואם צויינה תחילת תקופתם או סופה לפי הלוח העברי בלבד - לפי הלוח העברי; "משמע, במקרה העומד בפתחו, כאשר ברי, כי לא צויינה התקופה של חובת הליווי על-פי הלוח העברי בלבד, אין לחשב את התקופה על-פי לוח זה.

לא זו אף זו, בענייננו, נרשם על גבי רישיון הנהיגה של המערער, באופן חד וברור שאינו משאיר מקום לספקות, כי חובת הליווי הינה עד ליום 21/4/2013. לשם ניקיון הדעת, אציין, כי רישום תאריך הלידה של המערער כאן בגוף רישיון הנהיגה, על-פי הלוח העברי, אין בו כדי להפוך את התאריך הלוועזי המפנה למשך תקופת הליווי ו/או לתאריך פקיעתה, לחסר משמעות. נבצר מבינתי, מה קשר קיים בין רישום תאריך הלידה לפי הלוח העברי לבין תאריך פקיעת תקופת-חובת-הליווי! כל פרשנות אחרת, במיוחד בתחום התעבורתי (שהינו עורק חיים עיקרי ומחייב קיומם של כללים אחידים, כלליים, ברורים שאינם לוטים בערפל), תביא ליצירת תוהו ובוהו במלאכת חישוב ימי הפסילה ו/או תקופת-חובת-הליווי ומועדי פקיעת רישיונות הנהיגה. טול דוגמא; כל פרוטוקול של פסק דין ו/או החלטה ו/או גזר דין של בית-משפט (ובכללם פסק דין זה) נושא בסופו, הן תאריך על-פי הלוח העברי והן על-פי הלוח הלוועזי; הפרשנות שבא כוח המערער מנסה להפיח כאן תביא לחישוב תקופת מאסר ו/או מעצר ו/או פסילה באופן שאינו עולה בקנה אחד עם הוראות הדין הנוהג והקיים.

כאן המקום לציין, כי דין הערעור להידחות אף ביחס לטענות שעניינן הגנה מן הצדק ו"זוטי דברים". על פי טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי המחייב אכיפה במקרים כגון דא, אין לומר כי המעשה הוא "קל ערך". דבריי אלה מקבלים משנה תוקף על רקע ההלכה הקיימת לפיה, "האינטרס הציבורי" הוא המכריע. המערער מבקש לשכנענו, כי לפנינו ענין שולי ופעוט שאין להטריח בגינו את הציבור ו/או את גורמי אכיפת החוק. אין דעתי כדעתו של המערער. הוראות הפקודה כאן, באו כדי ליצור כללים אחידים, ברורים ומניעתיים שמטרתם ותכליתם ברורה ורמת מעלה, במיוחד בכל הנוגע לליווי של נהג חדש בשעת לילה. כל כרסום ולו מזערי בכללים הנ"ל יביא, בסופו של יום, לאיון ההוראות החשובות של פקודת התעבורה ו/או התקנות שעל-פיה ויפגע באינטרס הציבורי המובהק שקיים וחי בגדרו של סעיף 12א1 (ד) (2) לפקודת התעבורה. כלל נקוט הוא, כי הגנה של זוטי דברים תתקבל במקרים בהם אין במעשה עצמו פגיעה בערך החברתי המוגן ואין הוא הולם את המושג של עבירה פלילית וכפי שהדברים באו לידי ביטוי בפסיקה כפי שצוטטה בספרו של המלומד קדמי **על הדין בפלילים, חלק ראשון, מהדורה מעודכנת, תשס"ה-2004**, עמ' 557, הגנת זוטי דברים משמעה, "הסרת התווית הפלילית מעל מעשה עבירה; כאשר ההסרה נעוצה באינטרס הציבורי, שלא להטביע אות קין פלילי על מצחו של אדם, במקום שאין לציבור ענין בכך. אותו "ענין לציבור" המצדיק הבאת עבריינים לדין, עומד גם בבסיס הגישה האומרת שכאשר המדובר במעשה "פעוט ערך" - אין לציבור ענין בכך; וזאת - משום שאין "החוק עוסק בדברים של מה בכך..."

בענייננו, בנסיבותיו של מקרה זה, האינטרס הציבורי אינו מאפשר את החלתה של הגנת "זוטי דברים". דבריי אלה מקבלים משנה תוקף דווקא בתחום התעבורתי הכולל מגוון רחב מאוד של מעשי-עבירה ואיסורים (שעל-פניו מצטיירים כפעוטים כאשר בפועל הם מאד מהותיים וחשובים ליצירת כללי התנהגות וזהירות חדים אחידים וברורים), כאשר אין

חשש ליצירת אות קין פלילית על מצחו של מי שמבצע דווקא עבירת תעבורה. "אות הקין התעבורתית" על מצחו של המערער כאן, בנסיבותיו של מקרה זה, אינה דומה בבחינת עומקה והשלכותיה ל "אות קין פלילית" שלעתים גורמת לפצע-מדמם בעל גוון פלילי. מכאן, לטעמי, החלתה של הגנת "זוטי דברים" על מעשה-עבירה תעבורתי תיעשה במשורה ומנימוקים מיוחדים וחריגים בלבד.

בשולי דבריי, אציין, כי, בניגוד לטיעוניו של ב"כ המערער, אין מקום להחיל את הדוקטרינה של "הגנה מן הצדק" ולא מצאתי כי הרשות ו/או גורמי האכיפה ו/או זרועותיה של המדינה פעלו באופן כזה שמפלה את המערער לרעה ו/או מקפח את זכויותיו ו/או מביא לתחושה של חוסר צדק או רדיפה והתעמרות בו. כן, העונש, כפי שהוטל, בסופו של יום, הינו סביר ומאוזן ואין כל הצדקה להתערב בו.

לא נפל כל פגם בפסק דינו של בית-משפט קמא המחייב התערבות.

אשר על כן, דין הערעור להידחות.

במידה ורישיון הנהיגה של המערער טרם הופקד, אזי יהא עליו להפקידו לאלתר במזכירות בית המשפט.

המזכירות תעביר פסק דין זה לצדדים, באמצעות הדואר.

ניתן היום, כ"ב אייר תשע"ו, 30 מאי 2016, בהעדר הצדדים.